

ikke at være en personlig Uartighed at minde ham derom. Saa sagde den ærede Ordfører, at min Argumentation var saa overdreven og uholdbar, at han ikke behøvede at svare derpaa — han frasaaldt det rigtignok senere og svarede dog paa min Argumentation. Det er da ogsaa af den Art Ting, man bruger, naar man ikke kan svare, saa siger man til sin Modstander, at man ikke kan indlade sig paa at svare ham, at hans Argumenter ere af den Bestaenhed, at man ikke kan have at gøre dermed. Men tror den ærede Ordfører, at det slaar til her? Naar jeg for Eksempel hævder, at paa Post- og Telegrafvæsenets Omraade skal der ikke af Folketinget forlanges et Overskud, end ikke Balance, men at man her skal fastholde det Standpunkt, at et Underskud kan forsvares paa Grund af disse Institutioners civilisatoriske Karakter, synes den ærede Ordfører saa, at det er et Argument, der ikke kan nævnes her i Salen? Jeg tilstaar, at jeg havde troet, at det var muligt at finde hans Dre derfor. Eller naar jeg hævder, at man skal sørge for den bedst mulige Telegrafering her i Landet og ikke forsøge at holde Taksterne dyrere, end de ere i de fleste andre Stater i Europa, synes den ærede Ordfører saa, at det er fuldkommen taabelig, absurd Argumentation, som man ikke kan komme frem med her? Jeg har den Mening over for den ærede Ordfører, at hans Argumentation til Forsvar for hans finansielle, politiske Stilling høre til de Argumenter, som ere vansteligere at forsvare end mit, thi den ærede Ordførers Argument er det samme som den ærede Ministers, de to Herrer finde hinanden i den samme Tanke, nemlig, at saafremt man her gif imod den foreslaaede Forhøjelse, saa var man uenig med sig selv, naar man samtidig vedtog Besparselser f. Eks. paa Jærnbanebudgettet. Det er der allerede mindet om af de ærede Medlemmer for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) og Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), men jeg maa minde derom igen, at mere uforstaaeligt Argument har jeg aldrig nogen Sinde hørt her. Sagen er altsaa saaledes at forstaa, at naar man paa lægger Befolkningen at punge ud til Statskassen, saa at Ministeriet faar flere Penge endnu til Raadighed og til at bruge uden

eller mod Folketingets Vilje, saa er det det samme som at træffe Besparselser paa Administrationen. Det skulde være det samme! Jeg vil da gerne spørge den ærede Ordfører: Naar der foreslaas en Forhøjelse af Brændevinsskatten fra 18 Dre til 1 Krone, er saa det at bevilge dette og derved lægge en flere Millioner ny Stat paa Befolkningen det samme som, naar vi forsøge at nedjætte de militære Budgetter og derved faa fremtvunget saadanne Besparselser, som den højtærede Krigs- eller den højtærede Marineminister ellers ikke ville gaa ind paa? Bliber det akkurat det samme, enten vi paa lægge Befolkningen ny Statter eller forsøge at faa Regeringen til ikke at bruge de Millioner, der ere i Statskassen? Ja, det er virkelig hans Argument, hans sidste Argument, Slaget paa Bærket, det, han satte som Kronen paa sit Arbejde til Forsvar for Takstforhøjelsen, idet han sagde, at det er akkurat det samme, enten vi gennemføre Besparselser paa Jærnbanebudgettet, eller vi gaa til en Forhøjelse af Telegramtaksterne. Jeg ved ikke, om jeg ikke staar nogenlunde ren med Hensyn til min Argumentation i denne Sag, efter at sligt er blevet budt det høje Ting. Nu kan den ærede Ordfører maaste sige, at ogsaa dette er personlige Ubehageligheder, og sige, at det ikke er behageligt at blive mindet om sligt, og det kan han for saa vidt have Ret i, men jeg synes, det er bedre at forsvare sig selv end at angribe andres Argumentation. Den ærede Ordfører mindede, saavidt jeg forstod, om det kongelige Theater. Det synes jeg ikke, han skulde have gjort, samtidig med at han vil forhøje Telegramtaksterne og altsaa forlanger 100,000 Kr. mere ud af Befolkningens Lomme. Han skulde ikke samtidig have mindet om det kongelige Theater, hvor der aarlig udgives 300,000 Kr., som Folketinget er imod 300,000 Kr., som forlanges af den høje Kultusminister og anvises og udbetales af den høje Finansminister. Det have vi Raad til, og det er noget, som Folketinget for saa vidt finder sig i, som det ikke forekommer mig, at der gøres nogen virkelig Modstand derimod her i Tinget. Det er i alt Fald noget, som man gør, samtidig med, at man har den trængende Befolkning, som Ordføreren vil komme til Hjælp med 100,000 Kr., som den ærede